

ZEVEN FACETTEN VAN DE
GEMEENTE VAN GOD

Hugo Bouter

Zeven facetten van de gemeente van God

volgens de brief aan de Efeziërs

Zeven facetten van de gemeente van God

volgens de brief aan de Efeziërs

Copyright © OudeSporen online uitgeverij

Eerste editie 2018

Auteur: Hugo Bouter

Vormgeving: Jan Paul Spoor

ISBN/EAN 978-94-91797-34-7 (Eboek)

ISBN/EAN 978-94-91797-33-0

NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*'(...) de gemeente, die Zijn lichaam is,
de volheid van Hem die alles in allen vervult'.*

Efeziërs 1:23

Inhoud

Woord vooraf	9
1. De wettige vergadering	11
2. Het lichaam van Christus	15
3. Gods maaksel en meesterwerk	19
4. Gods huisgezin	25
5. Gods tempelhuis	31
6. De bruid of vrouw van Christus	35
7. Gods legermacht	43

Woord vooraf

Bij het schrijven en samenstellen van dit boekje over de gemeente moest ik denken aan een kritische opmerking van een broeder, die ooit stelde dat ‘elke zichzelf respecterende broeder wel een boek over de gemeente publiceerde’. Dat was in de jaren ‘70 en ‘80 van de vorige eeuw en de meeste boeken waarop hij doelde zijn nu alleen nog tweedehands verkrijgbaar. Het waren er trouwens niet zoveel, hooguit zes of zeven titels over dit thema. Het waren ook best wel nuttige boeken over de gemeente van God, en ik heb er veel door geleerd.

Het is dus een beetje laat om nu zelf met een boek over de gemeente te komen, maar de directe aanleiding hiervoor was de suggestie van een andere broeder – Derek Prince, in ‘Gods kerk herontdekt’ – die mij erop attendeerde dat de apostel Paulus maar liefst zeven facetten of karaktertrekken van de gemeente behandelt in zijn bekende brief aan de Efeziërs, die het grote geheimenis aangaande Gods gemeente onthult. Dat vormde een stimulans voor mij om dit onderwerp verder te bestuderen en te doordenken. Het resultaat leg ik hierbij aan de lezer voor, in het vertrouwen dat het tot nut en geestelijke opbouw zal dienen van de leden van Christus’ lichaam.

Gouda, voorjaar 2018

Hugo Bouter

1. De wettige vergadering

De gemeente als de wettige vergadering
(Gr. *ekklesia*) van het volk van God

'(...) en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen.'

'(...) zeg het aan de gemeente.'

'En Hij heeft alles aan Zijn voeten onderworpen en Hem als Hoofd over alles gegeven aan de gemeente.'

Matteüs 16:18; 18:17; Efeziërs 1:22

De ecclesia

De gemeente van God bestaat uit mensen die door Hem bijeengeroepen of samengeroepen zijn. Zij zijn door Zijn macht uit de wereld getrokken, zowel uit de Joden als de heidenvolken, en zij vormen samen een nieuwe eenheid, een nieuwe entiteit. God roept hen als gelovigen nu samen rondom Zijn geliefde Zoon, die het nieuwe Middelpunt is. Zie wat Paulus zegt in 1 Korintiërs 10:32, waar hij de mensenwereld indeelt in Joden, Grieken en de gemeente van God.

De gemeente, de ecclesia, is hier op aarde de wettige vergadering van Gods volk, dat door Hem bijeengeroepen is.

We kunnen dit begrip alleen goed verstaan tegen de achtergrond van gedeelten als Matteüs 16 en Handelingen 7 en 19. In Matteüs 16 kondigt de Heer aan dat Hij Zijn eigen gemeente zal bouwen, en wel op Hemzelf als de Christus, de Zoon van de levende God (Matt. 16:16-18). De gemeente van Christus moeten wij dus onderscheiden van de volksvergadering (Gr. ekklesia) van Israël in de woestijn (Hand. 7:38), en van de Griekse volksvergadering als forum voor rechtspraak¹ (Hand. 19:32, 39, 41).

De wettige vergadering van Gods volk

Deze hoofdstukken tonen ons een bijzonder aspect van de gemeente in onze dagen, namelijk dat ze soms het karakter van een regerende samenkomst of vergadering heeft. Dit wordt bevestigd door de passage over de bestuursmacht in Matteüs 18:15-20, die logischerwijze volgt op de aankondiging van de gemeente in hoofdstuk 16. In zo'n gemeentelijke samenkomst worden beslissingen genomen over de onderlinge omgang met elkaar en het erkennen dan wel buitensluiten van anderen, doordat de Heer Zijn gezag verbindt aan degenen die in Zijn naam bijeengekomen zijn (Matt. 18:20). We moeten hierbij wel aantekenen dat die bevoegdheid niet mag worden misbruikt om menselijke partijen te stichten of broeders buiten te werpen (vgl. 1 Kor. 1:12-15 en 3 Joh.).

In Matteüs 16 en 18 blijkt ook dat de waarheid van de gemeente en die van het koninkrijk der hemelen aan elkaar gerelateerd zijn. Aan Petrus worden namelijk de sleutels van het koninkrijk toevertrouwd, en het boek Handelingen laat ons zien hoe hij die achtereenvolgens gebruikte om voor Joden, Samaritanen en heidenen de toegang tot het koninkrijk

1 Overigens was slechts een deel van de bevolking stemgerechtigd, alleen de vrije burgers die in Efeze woonachtig waren – geen slaven en vrouwen.

te openen (Hand. 2, 8 en 10). Terwijl de gemeente uit levende stenen bestaat, die een levende relatie met Christus hebben en op Hem (de Rots) worden opgebouwd als een geestelijk huis, moeten we bij het koninkrijk meer aan de belijdende christenheid denken in haar huidige gedaante in de tijd van de verwerping van de Heer (Matt. 13; 1 Petr. 2).

Ik denk dat we bij de sleutels van het koninkrijk aan de twee middelen van prediking en doop moeten denken, waardoor mensen worden toegevoegd aan degenen die de Heer belijden te kennen. De sleutels werden door Petrus gebruikt om te binden en te ontbinden op de aarde (Matt. 16:19). Hij verwierp de ongelovigen die weigerden zich te bekeren, als zondaars, en hij bond de zonde om zo te zeggen op hen. Maar hij nam degenen die boetvaardig waren aan en ontbond hen van de last van de zonde. In Matteüs 18:18 wordt de bevoegdheid van het binden en ontbinden echter aan alle discipelen ('u' in het meervoud) toevertrouwd. Gemeentelijke tucht is een zaak van de lokale gemeente, die in de naam van de Heer bijeenkomt. De opgestane Heer heeft dit ook bevestigd tegenover de vergaderde discipelen in Johannes 20:23. De gemeente kan echter alleen tucht uitoefenen in afhankelijkheid van Christus, die de Eerste is onder vele broeders (Rom. 8:29).

In Efeziërs 1:22 wordt ook sterk de nadruk gelegd op de suprematie van Christus. Hij is het verheerlijkte Hoofd in de hemel en alle dingen zijn aan Zijn voeten onderworpen (vgl. Ps. 8:6; 1 Kor. 15:27; Hebr. 2:7-9). Als zodanig – als Hoofd over alles – is Hij aan de gemeente gegeven, die Zijn lichaam is. Dit herinnert aan de positie van Adam en die van Eva, die als regeerders over de schepping waren gesteld (Gen. 1:26-28). Christus en de gemeente vormen samen de nieuwe mens, die in het Vrederijk zal regeren over de nieuwe schepping. Wanneer alles daadwerkelijk is onderworpen aan de voeten van de Heer, bij het einde van de duizend jaren, zal Hij het koninkrijk – de openlijke heerschappij – overgeven aan God de Vader (1 Kor. 15:25-28). Natuurlijk is Christus nu ook het Hoofd van de gemeente zelf, maar dat vinden we meer in Efeziërs 4 en 5. Daaraan hopen we later nog aandacht te geven.

2. Het lichaam van Christus

De gemeente als het lichaam (Gr. *soma*) van Christus

'(...) de gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult'.

'Hij die is neergedaald, is ook Degene die is opgevaren boven alle hemelen, opdat Hij alles zou vervullen'.

Efeziërs 1:23; 4:10

Hoofd en lichaam

De Bijbel gebruikt allerlei beelden voor het volk van God, de gemeente: ze wordt gezien als een kudde, een familie, een akker, een huis e.d. Maar een van de mooiste beelden is die van het *lichaam*: de gemeente is door de Geest verenigd met Christus als het Hoofd in de hemel, en wij zijn leden van Hem hier op aarde. Zo wordt Christus geopenbaard in Zijn lichaam, de gemeente, en vertonen wij de nieuwe mens in deze wereld. De wil en de wensen van het Hoofd krijgen gestalte in de leden van Zijn lichaam op aarde, en dat gebeurt door de kracht van de Heilige

Geest die ons met Christus heeft verenigd. Deze waarheid vinden wij met name in de brief aan de Efeziërs (het lichaam van het Hoofd) en de brief aan de Kolossenzen (het Hoofd van het lichaam), maar ook in 1 Korintiërs 12:12-31 (één lichaam, vele leden).

Het begrip 'lichaam' kan worden gebruikt voor een mens of een dier, maar ook van planten en van sterren. Paulus onderscheidt in 1 Korintiërs 15 tussen een natuurlijk, stoffelijk lichaam en een geestelijk lichaam. Dit laatste is het opstandingslichaam (1 Kor. 15:35-50). Het begrip kan ook worden toegepast op een groot of klein aantal mensen die nauw met elkaar zijn verbonden in een gemeenschap of een gezin: een sociaal of mystiek lichaam. Zo spreekt het Nieuwe Testament over de gemeente als het lichaam van het Hoofd, d.i. Christus.

Wat is het doel van ons leven, en wat heeft onze Heer en Heiland in de hemel daarmee te maken? Het is goed dat wij meer oog krijgen voor Gods bedoeling met ons als gelovigen, als leden van Christus. Hij wil ons zegenen en ons geestelijk leven tot volheid, tot volle bloei brengen. God wil niet dat wij een leeg en nutteloos bestaan hebben. Daartoe wil Hij ons leven vullen met de rijkdommen van Christus en van de Heilige Geest. Het lichaam van Christus is de *volheid* van de verhoogde Mensenzoon.

De volheid van Christus

Het is eigenlijk verbazend dat Christus de gemeente, Zijn lichaam en Zijn bruid, als Zijn eigen volheid (Gr. pleroma) ziet. Dat is alleen mogelijk op grond van Zijn volbrachte werk. De gemeente completeert op die manier de tweede Mens, de Mens uit de hemel. Precies zoals Adam zijn vreugde vervuld zag in de bruid die God voor hem had toebereid, ziet de Heer Jezus de gemeente als de vervulling van Zijn wensen, Zijn volheid. Ondertussen is Hijzelf echter Degene die door Zijn Geest alles in allen vervult, en zo alles tot volheid brengt in het leven van de Zijnen. Daartoe heeft Hij apostelen en profeten gegeven als de grondleggers

van de gemeente, maar ook evangelisten die nieuwe leden toevoegen, en herders en leraars die de heiligen opbouwen in het geloof (Ef. 4:10-12).

Bij Zijn wederkomst zal Hij echter de hele schepping vervullen met Zijn heerlijkheid en alles tot God terugbrengen. Hij heeft Zichzelf vernederd en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood. Hij is begraven en neergedaald naar de lagere delen van de aarde. Maar nu is Hij opgevaren *boven* alle hemelen, opdat Hij alles zou vervullen (Ef. 4:10). Hij troont aan Gods rechterhand om alles tot volheid te brengen.

Dat wordt nu in de eerste plaats zichtbaar in de gemeente, doordat zij vele verschillende gaven van de verheerlijkte Heer heeft ontvangen om de heiligen te volmaken en op te bouwen in het geloof. Als de gaven goed functioneren en tot hun doel komen, kunnen wij samen opgroeien en geestelijk volwassen worden. Zo bereiken we de maat van de volgroei van de volheid van Christus (Ef. 4:13). Dan wordt Zijn beeld in ons gezien en krijgt Hij gestalte in ons leven. Dan groeien wij in alle dingen op tot Hem die het Hoofd is, d.i. Christus. Aan Hem ontleent het lichaam, de gemeente, alles wat nodig is om zichzelf op te bouwen in de liefde en in gelijkvormigheid aan het Hoofd (Ef. 4:15-16). Wordt Christus in uw en mijn leven zichtbaar?

3. Gods maaksel en meesterwerk

De gemeente als Gods maaksel en meesterwerk (Gr. *poiema*)

‘Naar de genade van God die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd (...) niemand kan een ander fundament leggen dan wat er ligt, dat is Jezus Christus’.

‘Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God tevoren heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen’.

‘(...) u bent medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God, opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf hoeksteen is’.

‘Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de Zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid’.

‘De fundamenten van de muur van de stad waren met allerlei edelgesteente versierd’.

1 Korintiërs 3:10-11; Efeziërs 2:10, 19-20; 2 Timoteüs 2:19;
Openbaring 21:19

Gods maaksel

Gods maaksel houdt in de eerste plaats verband met Zijn werk in de schepping. Want Gods eeuwige kracht en Zijn goddelijk karakter wordt uit Zijn werken met inzicht doorzien (Rom. 1:20). De schepping getuigt van Gods glorie (Ps. 19:1-7). Ze is met wijsheid tot stand gebracht. De Wijsheid Zelf, dat is Christus, is haar meesterbouwer- of kunstenaar, zoals het slot van Spreuken 8 duidelijk maakt. Hij was toen als een Troetelkind bij God en vond Zijn vreugde in de mensenkinderen, de kroon van Gods schepping (Spr. 8:30-31).

Maar hier in de Efezebrief gaat het om de *nieuwe* schepping, waarvan Christus ook het Hoofd is (Kol. 1:15-18). God de Vader is hiervan eveneens de Oorsprong. Hij heeft ons in Christus Jezus geschapen tot goede werken, die Hij tevoren voor ons heeft bereid als nieuwe mensen, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2:10). Eigenlijk is er nu nog maar één nieuwe mens in Christus, d.i. de gemeente die in één lichaam met God is verzoend door het kruis (Ef. 2:15-16). Joden en heidenen hebben immers nu door één Geest de toegang tot de Vader. Zij zijn ook levende stenen in Gods gebouw, dat opgroeit tot een heilige tempel in de Heer (1 Petr. 2:5).

Het vaste fundament van God

De gemeente is Gods meesterwerk in de nieuwe schepping van God. De gemeente zal met Christus regeren en nauw met Hem verbonden zijn als de laatste Adam. Misschien is het fundament wel het belangrijkste in dit gebouw van God, deze geestelijke tempel in de Heer. Daaraan willen wij nu speciaal aandacht geven. De apostel Paulus hield zich ook daarmee bezig. Hij was een wijs bouwmeester en had met geestelijke wijsheid een vast fundament gelegd door zijn prediking en zielszorg, namelijk Jezus Christus. Een ander fundament is er niet (Hand. 20; 1 Kor. 3:11).

In de brief aan de Hebreëën lezen wij dat alle zichtbare, alle gemaakte dingen *wankelbaar* zijn (Hebr. 12:27a). Onze jaren gaan snel voorbij en 'wij vliegen heen', zoals Mozes schreef (Ps. 90:10). Is er wel iets dat blijvend en onwankelbaar is? Zeker, de dingen van God zijn blijvend en wie de wil van God doet, blijft zelf ook tot in eeuwigheid. De apostel Johannes schreef: '(...) de wereld gaat voorbij en haar begeerte, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid' (1 Joh. 2:17). Wie deel heeft aan Christus, leeft tot in eeuwigheid (Joh. 6:50-58).

Als wij zoeken naar houvast en zekerheid, moeten wij ons aan *Christus* vastklemmen. Hij is de Rots der eeuwen, het fundament van alles wat blijvend is. Ieder die op Hem zijn levenshuis bouwt, weet dat het goed gebouwd is en *niet* zal wankelen in storm en regen (Luc. 6:46-49). Christus is ook de Hoeksteen, het fundament van de héle Gemeente (1 Kor. 3:10-12; Ef. 2:20; 1 Petr. 2:4-7). De apostelen en de profeten van de nieuwe bedeling hebben door hun woord en getuigenis aangaande Christus het fundament van de Gemeente gelegd, en Christus Zelf is de uiterste hoeksteen (Matt. 16:18; Ef. 2:20 SV; Openb. 21:14). Naar Hem moet alles zich richten. Zo houdt Gods Woord ons de *fundamentele* waarheden voor, waarop wij in het geloof moeten bouwen (vgl. Hebr. 6:1-2). Maar alles wat hier op aarde is toevertrouwd aan de verantwoordelijkheid van de mens, krijgt te maken met verval, verandering en veroudering. Zo is het ook in de Gemeente gegaan als het (grote) huis van God. Allerlei verkeerde leringen hebben hun intrede gedaan. Er zijn predikers die van de waarheid zijn afgeweken en het geloof van sommigen omverwerpen, o.a. door de loochening van de opstanding (2 Tim. 2:14-18).

Toch verzekert de apostel ons dat het vaste fundament van God staat. Ondanks alles wat er misgaat in de laatste dagen, staat ongeschokt dit hechte fundament en het heeft ook een zegel, d.i. een stempel met de naam en het devies van de Maker. Het is het vaste fundament van God, dat standhoudt in de stormen van de eindtijd. Het werk van God kan niet teloorgaan. Hij kent en verkiest degenen die Hem toebehoren, maar het is ónze verantwoordelijkheid ver te blijven van ongerechtigheid

(2 Tim. 2:19b; vgl. Num. 16:5, 26). Het is nodig duidelijke keuzes te maken tussen goed en kwaad.

Wat wordt nu precies bedoeld met het 'vaste fundament van God'? Moeten wij alleen denken aan het fundament van de Gemeente als het huis van God (1 Kor. 3:10-11; Ef. 2:20). Het beeld van het *grote* huis, dat in vers 20 wordt genoemd, hangt echter niet direct samen met het begrip 'fundament' van vers 19. De betekenis is veeleer algemeen, nl. dat er een fundament is dat vaststaat doordat het met God te maken heeft en met Zijn beoordeling van de zaak. God heeft een vaste grondslag. Het woord 'fundament' is trouwens ook afgeleid van een werkwoord dat naast de betekenis van 'funderen', de algemene zin kan hebben van iets 'vaststellen', 'krachtig bevestigen'. In Psalm 11:3 lezen wij: 'Wanneer de grondslagen zijn vernield, wat kan dan de rechtvaardige doen?' Het woord 'grondslagen' wordt hier ook in algemene zin gebruikt.

Als alles wankelt, waar kan de rechtvaardige dan nog vastheid vinden? Het antwoord is dat dit alleen mogelijk is bij God, die in de hemel troont en onze harten doorgrondt. Het oog van de gelovige wordt dus op God Zelf gericht en de zekerheid die bij *Hem* te vinden is. Te midden van alle onzekerheid, alle chaos door de ondermijnende activiteit van de vijand, is er toch een vast fundament, een vaste rots in de branding. Die zekerheid houdt in (1) dat de Heer weet wie Hem werkelijk toebehoren, zelfs als dat voor ons te midden van de verwarring op christelijk erf niet altijd vast te stellen is. Tegenover deze zekerheid staat echter een andere zekerheid, en wel (2) dat het *ónze* verantwoordelijkheid is te breken met het kwade. Dat doe ik als iemand die 'de naam van de Heer noemt', iemand die Zijn gezag erkent en belijdt en de rechten van God wenst te handhaven (vs. 19b).

Te midden van alles wat wankelt en verdwijnt, en te midden van het falen van de gemeente, verwachten wij de toekomst van God: de dingen die blijven, de dingen die niet wankelbaar zijn, een *onwankelbaar* koninkrijk (Hebr. 12:27b-28). Wij verwachten ook de stad met *fundamenten* (lett. 'die de fundamenten heeft'), waarvan God de Ontwerper en

Bouwmeester is (Hebr. 11:10). Het Nieuwe Jeruzalem, de stad van de levende God, lijkt wel *een en al fundament* te zijn. De diamanten muur van de stad van God – de verheerlijkte gemeente – heeft maar liefst *twaalf* fundamenteën en daarop staan de twaalf namen van de twaalf apostelen van het Lam. De fundamenteën zijn versierd met juwelen, die het licht van Gods heerlijkheid weerkaatsen. De hele stad straalt, blinkt en schittert. Het is het licht van God en van het Lam, dat de stad tot in eeuwigheid verlicht en de fundamenteën van edelsteen doet glanzen (Openb. 21:14, 18vv.). Wat een heerlijke en *zekere* toekomst hebben wij als gelovigen die tot de gemeente behoren! Bent *u* daarheen op weg?

4. Gods huisgezin

De gemeente als Gods huisgezin (Gr. *oikeios, patria*)

‘Want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. Dus bent u geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar u bent medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God’.

‘Om deze oorzaak buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus, naar Wie elke familie in hemelen en op aarde wordt genoemd’.

Efeziërs 2:18-19; 3:14-15

Gods huisgenoten

Het Griekse woord ‘oikeios’ betekent: behorend tot een huis of gezin, of behorend tot het huisgezin van God. Het is afgeleid van het vaak voorkomende woord ‘oikos’, dat staat voor een bewoond huis of gebouw. Dit laatste begrip wordt ook voor het huis van God gebruikt, de tabernakel, maar kan eveneens de bewoners aanduiden, dus al de personen die een gezin vormen, en in figuurlijke zin het gezin van God. Hiervan zijn o.a. de bekende woorden ‘oikonomia’ en ‘oikonomos’ afgeleid (resp. rentmeesterschap en rentmeester), die regelmatig

voorkomen in het Nieuwe Testament in verband met het beheer door de apostel van de geheimenissen in Gods huis, de gemeente. Dit vinden we met name in hoofdstuk 3 van de brief aan de Efeziërs, maar ook elders.

We lezen dan ook regelmatig in de brieven over bepaalde personen 'en hun huis', en dan gaat het om alle gezinsleden, inclusief personeel of slaven. Het is een groot voorrecht, zo laat de apostel zien in Efeziërs 2, om nu tot het huisgezin van God te mogen behoren en 'huisgenoten van God' te zijn. De heidenvolken waren immers ver verwijderd van de éne, ware God en zij leefden zonder God in de wereld. Maar de gelovigen zijn nu nabij gebracht door het bloed van Christus. Hij is onze vrede en Hij heeft zowel de gelovigen uit de Joden als uit de heidenvolken in één lichaam met God verzoend door het kruis, waardoor Hij de vijandschap heeft gedood. Wij hebben nu beiden in één Geest de toegang tot de Vader en mogen als Zijn kinderen in Zijn nabijheid wonen. Het is een levende en heilige tempel in de Heer, een woonplaats van God in de Geest (Ef. 2:11-22).

De gemeente als Gods huisgezin

In Efeziërs 3:14-21 vinden wij opnieuw een gebed van de apostel Paulus. In het gebed van hoofdstuk 1 bad hij vooral om geestelijk *inzicht* voor de gelovigen (Ef. 1:15-23), maar in hoofdstuk 3 vraagt hij om geestelijke *kracht*. Dit gebed bestaat uit één lange zin en het eindigt met een lofprijzing (Ef. 3:14-21). Wij hebben in de eerste plaats geestelijke verlichting nodig om onze positie als zonen en erfgenamen van God te leren begrijpen (Ef. 1), maar vervolgens ook de geestelijke kracht om de rijke inhoud van het geheimenis echt te kunnen begrijpen en te genieten (Ef. 3).

In zijn eerste gebed richtte de apostel zich tot de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid (Ef. 1:17). Hier buigt hij zijn knieën voor de Vader, die in de eerste plaats de Vader van onze Heer

Jezus Christus is (Ef. 3:14 SV). In en door Christus is Hij echter ook ónze Vader geworden, de Vader van allen die de naam van kinderen dragen (vgl. de Luthervert.). Als kinderen en zonen staan wij in een bijzondere relatie tot de Vader, die in ons werkt met kracht 'naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid' (Ef. 3:16). Het doel hiervan is uiteindelijk dat Hem de heerlijkheid wordt gebracht in de Gemeente (Ef. 3:21).

Deze verzen in Efeziërs 3 hebben echter een grotere reikwijdte. Het perspectief van de apostel omvat hemel en aarde. God is de verheven Vader, naar Wie 'elke familie' (alle geslachten, elke stam, iedere gemeenschap) in de hemelen en op de aarde wordt genoemd. De apostel gebruikt een woordspeling, want de woorden 'Vader' (Gr. *pater*) en 'geslacht' (Gr. *patria*) zijn met elkaar verwant. Het gaat om elk geslacht, elk vaderlijk huis in hemel en op aarde, dat zijn naam en oorsprong ontleent aan God de Vader. Wij kunnen dan allereerst denken aan de hemelse familie van de engelen, want zij worden in de Schrift ook 'zonen Gods' genoemd (Job 1:6; 38:7). En op aarde is er natuurlijk het menselijk geslacht als zodanig, de hele mensenfamilie, die eveneens zijn oorsprong vindt in God de Schepper (Luc. 3:38; Hand. 17:28-29). Een belangrijke aardse familie is verder het volk Israël, dat naar Gods verkiezend voornemen een geheel eigen plaats inneemt te midden van de mensheid (vgl. 1 Kor. 10:32).

Als gelovigen die behoren tot de gemeente, hebben wij ook een bevoorrechte plaats in Gods hart en in de verwezenlijking van Zijn plannen en raadsbesluiten. Onze positie valt te vergelijken met die van koningskinderen. Een koning heeft een of meerdere geslachten van onderdanen, hij heeft een hofhouding etc., maar de positie van al deze 'families' is veel lager dan die van de koninklijke familie zelf. Alleen de kinderen van de koning hebben vrije toegang tot de privé-vertrekken van het paleis. Zo is het ook met de gemeente, die om zo te zeggen het meesterwerk is van de veelvoudige wijsheid van God (Ef. 2:10; 3:10). De gemeente is naar haar aard een hémelse familie, die thuishoort in het huis van de Vader (Joh. 14:2). Wij zijn allen kinderen en zonen van de Vader van onze Heer Jezus Christus.

In de familie van Gods kinderen zijn de vroegere verschillen tussen Joden en heidenen tenietgedaan. Wij zijn allemaal uit God geboren, en hebben de Zoon als ons leven. Het is door de Geest van het zoonschap, dat wij roepen: 'Abba, Vader!' De gemeente is nauw verbonden met Christus, de Zoon van de Vader, onder Wiens hoofdschap in de volheid van de tijden alles in de hemelen en op de aarde zal worden samengebracht (Ef. 1:10). Christus is van alle dingen het Hoofd, maar de gemeente is het *lichaam* van het Hoofd. Die verborgenheid zal straks voor het oog van het heelal worden onthuld, maar zij is nu reeds geopenbaard door de Geest aan Zijn heilige apostelen en profeten (Ef. 3:5). Als de laatste Adam zal Christus regeren met Zijn bruidsgemeente. Objectieve kennis van deze dingen door de Woordopenbaring is echter niet voldoende. Wij moeten met kracht gesterkt worden in de innerlijke mens (door de Geest van de Vader), zodat Christus door het geloof in onze harten woning maakt en wij geworteld en gegrond zijn in de liefde (Ef. 3:16-17).

Dit heeft een tweevoudig doel. Wij zullen dan in staat zijn om:

- (a) de uitgestrektheid van Gods geheimenis te omvatten (de breedte en lengte en hoogte en diepte van de verborgenheid), en
- (b) de alles overtreffende liefde van Christus – die het het grote Middelpunt ervan is – te kennen en te genieten (Ef. 3:18-19).

Het verbaast ons niet dat Paulus zijn gebed besluit met een lofprijzing jegens de eeuwige Vader, uit Wie en tot Wie al deze dingen zijn. Het is in feite een eeuwigdurend loflied, dat nu al weerklinkt in de verlore gemeente en dat straks door alle families en geslachten in de hemel en op de aarde zal worden aangeheven (Ef. 3:20-21).

*Lof zij de Heer, de almachtige Koning der ere!
Dat aard' en hemel de lof Zijner glorie vermere!
Meng in 't geklank, ziel, uw aanbiddende dank!
Prijs al wat ademt de Here!*

5. Gods tempelhuis

De gemeente als Gods tempelhuis (Gr. *naos*)

‘Breek dit tempelhuis af en in drie dagen zal Ik het oprichten’.

‘(...) opgebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus Zelf hoeksteen is, in Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, opgroeit tot een heilige tempel (Gr. naos) in de Heer; in Wie ook u mee opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest’.

Johannes 2:19; Efeziërs 2:20-22

Het tempelhuis, het eigenlijke heiligdom²

Het grote doel van de bouw van Gods heiligdom in het Oude Testament komt tot uitdrukking in de woorden ‘voor Mij’, d.i. voor God Zelf, in Exodus 25:2. In vers 8 lezen wij de opdracht: ‘zij zullen Mij een heiligdom maken’. God wil wonen bij de mensen, maar Hij kan alleen wonen bij een verlost volk dat zich voor Hem beschikbaar stelt met alle middelen die ze hebben (Ex. 19:4-5; 1 Petr. 2:3-5; 3:18).

2 Onderscheiden van de rest van het tempelcomplex.

Ik zal in hun midden wonen en wandelen: dat is steeds het grote doel van God met de mensen, zoals wij achtereenvolgens zien in de geschiedenis van Israël en die van de Gemeente (vgl. Ex. 29:45-46; Deut. 12-16; Matt. 18:20; 2 Kor. 6:14-18). Op de nieuwe aarde zal het voornemen van God om te wonen bij de mensen, definitief in vervulling gaan. God woont dan in Zijn heiligdom, het Nieuwe Jeruzalem, bij de mensen (Openb. 21:3).

De tabernakel werd gemaakt volgens het voorbeeld dat aan Mozes werd getoond op de berg, om zo te zeggen volgens hemels model (vgl. Ex. 25:40 en Hebr. 8:5). De tent van ontmoeting is een drievoudig type, een voorstelling van:

- (1) Gods woning in deze schepping. De voorhof is de heilige plaats op aarde, waar God Zijn volk kan ontmoeten. Het heilige is een beeld van de hemelse gewesten. Het heilige der heiligen is een beeld van de hemel der hemelen (1 Kon. 8:27), de derde hemel (2 Kor. 12:2). Hier vinden we Gods troonzaal, waar we als priesters vrijmoedig mogen naderen (Hebr. 10:19-22).
- (2) Het stoffelijke lichaam van Christus Zelf als Gods 'tempelhuis' op aarde (vgl. Joh. 2:19-22). In Johannes 1:14 en 2:19-22 vinden we wat dit betreft prachtig onderwijs, dat helemaal aansluit bij de tabernakel- en tempeldienst. Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons 'getabernakeld', d.i. in een tent gewoond. Die aardse woning was echter Gods tempelhuis. God was in Christus op aarde. De mensen konden Christus naar het kruis verwijzen en Hem aan het hout spijkeren. Ze konden dit tempelhuis afbreken, maar na drie dagen zou Hij het weer oprichten en Gods Zoon in kracht blijven te zijn door de opstanding uit de doden (Rom. 1:4).
- (3) De gemeente van de levende God, het huis van God op aarde in de tijd van Christus' verwerping: zij is de getuige, pilaar en grondslag van de waarheid over God en over Christus (1 Tim. 3:15).

De tempel van de levende God

De gemeente mag de waarheid aangaande de Persoon van Christus nu hooghouden in de wereld, die Hem heeft buitengesloten en naar het kruis heeft verwezen. Want wij zijn nu de tempel van de levende God en hebben niets te maken met de afgodendienst die in de wereld prevaleert (2 Kor. 6:16). Paulus schrijft in zijn eerste brief aan zijn medewerker Timoteüs over de orde en het gedrag in het huis van God, dat is de gemeente van de levende God, de pilaar en grondslag van de waarheid. God wordt gediend in Zijn huis hier op aarde, waarin de waarheid van God en van Christus wordt getoond in een donkere wereld.

Gods kinderen schijnen als hemellichten in een duistere wereld (Fil. 2:15), maar wat is het geheim van hun dienst aan de levende en waarachtige God? Dat is de Persoon van Christus Zelf, die de verborgenheid van de godsvrucht (d.i. het vrezen en dienen van God) is: 'Hij die geopenbaard is in [het] vlees, gerechtvaardigd in [de] Geest, gezien door [de] engelen, gepredikt onder [de] volken, geloofd in [de] wereld, opgenomen in heerlijkheid' (vgl. 1 Tim. 3:15-16).

Deze verborgenheid wordt even ervoor 'de verborgenheid van het geloof' genoemd, die moet worden vastgehouden in een rein geweten (1 Tim. 3:9). Om echt te kunnen functioneren als leden van het huis van God, als levende stenen, moet Christus in ons hart de plaats hebben die Hem toekomt. Hij is immers de inhoud, de kern van het getuigenis dat uitgaat van de tempel van de levende God. De grootheid van Zijn Persoon en werk moet worden meegedragen in de harten van de gelovigen. Zo is Hij het geheim van de godsvrucht, van het dienen van God, het geheim van het geloof dat in een rein geweten bewaard wordt. Alleen daar waar Hij wordt geopenbaard door en in de gelovigen, wordt zichtbaar Wie God is en waar Hij woont – in Zijn tempel, in Zijn huis.

6. De bruid of vrouw van Christus

De gemeente als de *bruid* of *vrouw*
(Gr. *gune*) van Christus

‘Maar zoals de gemeente aan Christus onderdanig is, zo ook de vrouwen aan hun mannen in alles. Mannen, hebt uw vrouwen lief, evenals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord, opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn. Zo behoren ook de mannen hun eigen vrouwen lief te hebben als hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, evenals ook Christus de gemeente. Want wij zijn leden van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn gebeente. ‘Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot een vlees zijn’. Deze verborgenheid is groot, maar ik doel op Christus en op de gemeente’.

Efeziërs 5:24-32

De gemeente is het lichaam maar ook de bruid van Christus

Christenen zijn leden van het lichaam van Christus. ‘*Wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente*’, zegt Paulus hier in de brief aan de Efeziërs (Ef. 5:30). Dit is in meerdere opzichten een diepzinnige uitspraak. De gemeente is verbonden met de opgestane Christus en zij deelt in Zijn natuur. Zij ontleent haar leven aan Hem in *geestelijke* zin, en zij manifesteert Christus hier op aarde in de tijd van Zijn verwerping. Maar de gemeente zal straks ook delen in de heerlijkheid van Christus’ opstanding, wanneer onze lichamen gelijkvormig zullen worden gemaakt aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (vgl. Luc. 24:39; Fil. 3:21). Het lichaam van het Hoofd zal dan in volle heerlijkheid worden gezien en een volmaakte eenheid vormen – vgl. Joh. 17:23, hoewel het daar om de familie-eenheid gaat.

Bovendien is de gemeente niet alleen het *lichaam* van Christus, maar ook Zijn *bruid*. De beide beelden zijn aan elkaar gerelateerd, zoals hier duidelijk wordt gemaakt. De apostel verwijst in Efeziërs 5 namelijk naar de eerste hoofdstukken van het boek Genesis. Eva kwam voort uit Adam, nadat er een diepe slaap over hem was gekomen. Toen zij tot hem werd gebracht, erkende Adam dat zij been van zijn gebeente en vlees van zijn vlees was. Hij constateerde dat er geestelijke en lichamelijke verwantschap met haar was. Zo is ook de gemeente been van Christus’ gebeente en vlees van Zijn vlees (vgl. Gen. 2:23).

Zoals Adam een vrouw kreeg die uit zijn zijde was genomen, zo heeft Christus een bruid die figuurlijk gesproken uit Zijn doorstoken zijde is voortgekomen. De gemeente, de bruid van het Lam dat geslacht is, is de vrucht van ‘de arbeid van Zijn ziel’, het resultaat van Zijn lijden en sterven (Jes. 53:11 SV). Adam zocht naar iemand die beantwoordde aan zijn gedachten en verlangens, een helper die bij hem paste, maar hij vond die pas nádat de HERE God een diepe slaap op hem had doen vallen en een vrouw voor hem had gevormd uit de rib die uit zijn zijde was genomen (Gen. 2:18-23). Zo heeft Christus ook Zijn bruid gevonden, nádat Hij een diepe ‘doodsslaap’ had ondergaan en uit de dood was

opgewekt. De bruidsgemeente, waartoe alle ware gelovigen uit deze bedeling behoren, kon pas voor Christus worden voorbereid *nadat* Hij als Mens in de dood was gegaan en weer was opgestaan.

De gemeente dateert van na het kruis

Het is van groot belang te begrijpen dat de gemeente gevormd is *na het kruis*. Ongetwijfeld waren er ten tijde van het Oude Testament vele ware gelovigen, maar zij vormden niet de bruid van de Mens geworden, gestorven en opgestane Christus. *Vóór* het kruis kon er geen sprake zijn van de gemeente als het lichaam en de bruid van Christus. *Vóór* het kruis was er geen éénmaking mogelijk met de Mens Christus Jezus. Dit blijkt bijvoorbeeld uit de woorden van Christus, als Hij Zichzelf vergelijkt met het tarwegraan dat in de aarde valt en sterft om vrucht te kunnen voortbrengen: *‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: als de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij alleen; maar als zij sterft, draagt zij veel vrucht’* (Joh. 12:24).

Christus was als Mens op aarde alléén tot aan de kruisdood. Hij was de unieke en volmaakte Mens, waarin God een welbehagen vond; maar Hij was *alleen*. Hij had toen nog geen deelgenoten die als leden van Zijn lichaam met Hem waren verenigd. Hij had nog geen bruid die bij Hem paste en die aan Zijn natuur beantwoordde. Dat werd allemaal pas mogelijk, nadat Hij in de dood was gegaan en het verlossingswerk had volbracht.

Dit wordt niet alleen bevestigd door het verhaal van Adam en Eva; we zien het in type ook in de geschiedenis van Isaak, de geliefde zoon van de aartsvader Abraham. Pas nadat in Genesis 22 (bij gelijkenis) het offer van de zoon heeft plaatsgehad, is er voor het eerst sprake van de bruid die aan hem zou worden gegeven. In Genesis 22:23 wordt Rebekka voor het eerst genoemd, maar pas na de dood van Sara vindt de bruidswerving plaats door middel van de knecht van Abraham (Gen. 23-24). Zoals de knecht een bruid zocht voor de zoon van zijn heer,

zo vergadert de Heilige Geest nu een bruidsgemeente voor de Zoon, die het offer van Zijn leven heeft gebracht en weer uit de dood is opgestaan. En dit gebeurt helemaal in overeenstemming met het raadsbesluit van God de Vader.

Tijdens Zijn leven op aarde bleef Christus dus alleen, in die zin dat er tussen Hem en mensen die dood waren in misdaden en zonden géén levensverbinding, géén werkelijke verwantschap mogelijk was. Wat dode zondaars nodig hebben, is een gestorven en opgestane Heiland, die de dood heeft overwonnen en die ons Zijn opstandingsleven schenkt! Daarom zegt de profeet Jesaja dat de Messias pas nageslacht ('zaad', SV) zou zien, nadat Hij Zichzelf ten schuldoffer had gesteld (Jes. 53:10). Door Zijn *sterven* heeft Christus dus veel vrucht gedragen. Een hechte band tussen Hem en ons kon pas tot stand komen, nadat onze zonden waren weggedaan en heel ons oude bestaan als kinderen van een gevallen Adam was geoordeeld in Zijn dood, zodat onze oude mens met Christus gekruisigd was (Rom. 6:6).

Elke levensverbinding met Hem is het resultaat van Zijn dood en opstanding. Dat geldt voor:

- (1) de familiebetrekking tussen Christus als de laatste Adam en de velen die als een nieuw mensengeslacht met Hem verbonden zijn (Rom. 5; 1 Kor. 15).

Het geldt ook voor de beide belangrijke relaties die we in de brief aan de Efeziërs vinden:

- (2) de afhankelijkheidsrelatie tussen het Hoofd en het lichaam (Ef. 1 en 4);
- (3) de liefdesrelatie tussen de Bruidegom en de bruidsgemeente (Ef. 5).

Het Hoofd en het lichaam

Al deze betrekkingen vloeien voort uit de dood en de opstanding van Christus. Hij is pas na Zijn opstanding uit de doden het familiehoofd geworden van een nieuwe generatie van mensen, die met Hem verbonden en verenigd zijn. Als zodanig is Hij een levendmakende geest, die het nieuwe leven meedeelt aan al de Zijnen (Joh. 20:22; 1 Kor. 15:45). Zo is ook de relatie tussen het hemelse Hoofd en de gemeente als Zijn lichaam hier op aarde pas gelegd na Zijn opstanding en verheerlijking.

De betrekking Hoofd–lichaam is tot stand gebracht door de Heilige Geest, die vanuit de hemel is uitgestort over allen die Christus toebehoren. Het is een eenheid die door de *Geest* is gevormd. Want door één Geest zijn wij tot één lichaam gedoopt; er is één lichaam en één Geest (1 Kor. 12:13; Ef. 4:4). De Heilige Geest is de levende band tussen het Hoofd in de hemel en de leden van Zijn lichaam op aarde, alsmede tussen de leden van het lichaam onderling.

De Bruidegom en de bruid

Wat betreft de relatie tussen Christus als de Bruidegom en de gemeente als de bruid van het Lam, is het ook duidelijk dat die gevormd is *na* het volbrengen van het verlossingswerk. Weliswaar heeft Christus Zijn gemeente al vóór die tijd liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven; maar er kon pas sprake zijn van een bewuste liefdeband, nadat Hij door Zijn werk de passende grondslag hiervoor had gelegd. Adam onderkende dat Eva van zijn vlees en van zijn gebeente was, want zij was *uit* hem genomen en had haar bestaan aan *hem* te danken. Zo erkent Christus de gemeente nu als Zijn bruid, omdat zij de vrucht van Zijn offer en Zijn verlossingswerk is. Hij spreekt het uit dat zij ‘van Zijn vlees en van Zijn gebeente’ is, dat zij helemaal beantwoordt aan Zijn wensen en deel heeft aan Zijn natuur.

De gemeente is de hemelse bruid van de tweede Mens, de laatste Adam, en dat zal straks bij de bruiloft van het Lam voor het oog van de hele schepping worden getoond (Openb. 19:6-10). De *huidige* relatie tussen Christus en de gemeente valt te vergelijken met de verhouding van een man tot zijn ondertrouwde vrouw (Rom. 7:4; 2 Kor. 11:2-3). Daarentegen is Israël de vrouw van Jahweh; dat is een *andere* liefdebond, die na de opname van de gemeente weer openlijk zal worden hersteld.

Van Zijn vlees en van Zijn gebeente

De woorden 'van Zijn vlees en van Zijn gebeente' (Ef. 5:30, SV en HV), ontbreken in diverse handschriften. Toch vormt dit geen bezwaar om de parallel te zien tussen Christus en de gemeente enerzijds, en Adam en Eva anderzijds. De passage in Efeziërs 5 bevat *meerdere* verwijzingen naar Genesis 2. De gemeente is zowel het lichaam als de bruid van Christus – precies zoals Eva van Adams eigen vlees en gebeente was en zij tévens als zijn bruid bij hem werd gebracht en met hem werd verenigd.

Deze eenheid brengt van *beide* kanten verplichtingen met zich mee, en die worden hier duidelijk uiteengezet:

- (1) van de kant van Christus is daar Zijn voortdurende zorg en liefde voor de Gemeente – Hij voedt en koestert haar;
- (2) op de bruidsgemeente rust de plicht afhankelijk van haar Hoofd te zijn en onderdanigheid jegens Hem te tonen.

Wat Christus aangaat, is er *volmaakte* trouw in Zijn zorg voor de gemeente. Hij zal niet rusten voordat Hij haar onberispelijk en zonder vlek of rimpel heeft binnengebracht in Zijn heerlijkheid. Maar wat onszelf betreft, mogen wij ons wel afvragen of wij aan Zijn gezag onderworpen zijn en het in praktijk brengen wat destijds tot de bruid van de Koning werd gezegd: '*Hij is uw Heer; buig u dus voor Hem neer*' (Ps. 45:12).

In dit verband wil ik nog wijzen op een andere oudtestamentische geschiedenis, waar een verwante uitdrukking voorkomt. Toen het volk Israël tot de erkenning kwam dat het deel had aan koning David en met hem verwant was, riep het uit: *'Zie, wij zijn uw gebeente en uw vlees'* (2 Sam. 5:1; 1 Kron. 11:1 SV). De consequentie was dat het volk het gezag van David aanvaardde en hem tot koning zalfde! Dit is een prachtig beeld van de erkenning van het hoofdschap van Christus van de kant van de leden van Gods volk. De waarheid van de gemeente als het lichaam en de bruid van Christus kon in het Oude Testament nog niet worden geopenbaard, maar wij zien hier wel een beeld van de realiteit ervan. Dit houdt in dat wij tot de erkenning komen van onze éénmaking met Hem, en van het gezag dat Hij op grond daarvan heeft als ons Hoofd in de hemel.

*Wij zijn leden hier beneden
van ons Hoofd dat boven is.
Hij heeft ons de weg bereid
naar des hemels heerlijkheid.*

7. Gods legermacht

De gemeente als Gods legermacht (Gr. *strateuma*)

'Doe de hele wapenrusting van God aan, om te kunnen standhouden tegen de listen van de duivel. Want onze strijd is niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers van deze duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten. Neem daarom de hele wapenrusting van God op, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, na alles volbracht te hebben, stand te houden'.

'En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard, en Hij die daarop zit, heet Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert oorlog in gerechtigheid. En Zijn ogen zijn als een vuurvlam en op Zijn hoofd zijn vele diademen en Hij heeft een geschreven naam, die niemand kent dan Hijzelf. En Hij is bekleed met een in bloed gedoopt kled, en zijn naam wordt genoemd: het Woord van God. En de legers die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, bekleed met wit, rein, fijn linnen'.

Efeziërs 6:11-13; Openbaring 19:11-14

De strijdende bruid

Het Griekse woord 'strateuma' kan een leger aanduiden, maar ook een afdeling soldaten of een lijfwacht. Het komt in Efeziërs 6 niet letterlijk voor, maar dit hoofdstuk geeft ons wel een uitvoerige beschrijving van de christensoldaat, die bekleed is met de wapenrusting van God (Ef. 6:10-18). Het gaat om goddelijke en geestelijke wapens in het conflict met de boze en zijn machten. Ook elders spreekt de apostel over de geestelijke strijd, de goede strijd van het geloof, en onze taak als goede soldaten van Christus Jezus (2 Kor. 10; 1 Tim. 6; 2 Tim. 2 en 4). Paulus had vele medestrijders, zoals ook wel blijkt uit de tientallen namen die hij noemt in zijn brieven.

We vinden het woord 'strateuma' wel in Openbaring 19, waar de wederkomende Heer wordt gevolgd door de legers die in de hemel zijn, die bekleed zijn met wit, rein, fijn linnen (Openb. 19:14). Uit het verband blijkt dat het hier gaat om de bruidsgemeente aan het begin van dit hoofdstuk, die het voorrecht had bekleed te worden met blinkend, rein, fijn linnen bij het bruiloftsmaal van het Lam (Openb. 19:9). We hebben hier dus een strijdende bruid, nadat de hemel geopend is en de Heer in heerlijkheid verschijnt met de Zijnen. Overigens worden alle vijanden gedood met het zwaard dat uit Zijn mond komt! Een strijdende bruid vinden we eveneens in het Hooglied, maar daar gaat het om het aardse volk van God. Ze is 'schrikwekkend als zij die de vaandels opheffen' (Hoogl. 6:4, 10).

Gods plan met Israël en de gemeente

De geheimenissen die in de Efezebrief worden beschreven hebben allereerst betrekking op Christus Zelf en de gemeente die Hem toebehoort, die zo nauw met Hem verbonden is. Christus en de gemeente vormen het grote onderwerp van Gods raadsbesluiten. We zien echter in het Nieuwe Testament dat de gemeente niet heeft beantwoord aan haar verantwoordelijkheid als Gods getuigenis op

aarde. Gelukkig wordt de ware gemeente opgenomen in heerlijkheid, terwijl de schijnkerk wordt geoordeeld. Daarna verschijnt de Heer met de hemelse bruidsgemeente. Hij voert Gods gerichten uit over Zijn vijanden en verlost ook Zijn aardse volk Israël.

Christus en de gemeente zullen het middelpunt van de hemelse heerlijkheid vormen. In verbinding met de aarde zal die heerlijkheid zich manifesteren in het Nieuwe Jeruzalem, dat de aarde zal verlichten met de lichtglans van God en van het Lam. Het Nieuwe Jeruzalem daalt neer vanuit de hemel, maar er wordt niet gezegd dat het daadwerkelijk op de aarde komt. Dat zou alleen al gezien de afmetingen niet mogelijk zijn, want de stad heeft een lengte, breedte en hoogte van ruim 2200 km. Ze zal als een satellietstad van het aardse Jeruzalem boven de aarde blijven zweven, en er zal een soort Jakobs ladder zijn die hemel en aarde met elkaar verbindt en waarlangs de engelen en de hemelse heiligen opstijgen en neerdalen om hun dienst te vervullen.

Zo is alles in evenwicht. Christus en de gemeente regeren vanuit de hemel, dat is het hemelse deel van het Vrederijk. Als de Messias van Israël verbindt Christus Zich ook met Zijn aardse volk en regeert Hij als de Koning-Priester vanuit de herbouwde tempelstad, die zal worden gevestigd op een zeer hoge berg (Ezech. 40:2). Dat is het aardse deel van het komende godsrijk. Via Israël worden ook de volken gezegend en zij zullen allemaal wandelen bij het licht van de hemelse godsstad (Openb. 21:24). Dan is de verborgenheid van Gods wil vervuld en is Christus Hoofd over alle dingen (Ef. 1:9-10; 22-23).

Distributie:

CBC, Houten